

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนราชดำริมาจำนวนทั้งสิ้น 72 คน และแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน คือกลุ่มละ 36 คน โดยใช้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ อ.432 เทอมปลายเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยทั้ง 2 กลุ่มมีนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการสอนอ่านเอาความภาษาอังกฤษให้แก่ตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองใช้วิธีให้เพื่อนช่วยสอน และกลุ่มควบคุมใช้วิธีให้เรียนด้วยตนเอง เวลาที่ใช้ในการสอนรวม 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ในการสอนใช้แผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองทั้ง 2 ชุด โดยทั้ง 2 ชุดมีเนื้อหาเดียวกันและได้รับการตรวจ แนะนำ แก้ไข จากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เมื่อสอนเสร็จได้ทำการทดสอบตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบสอบที่สร้างขึ้นเอง ซึ่งได้รับการตรวจ แก้ไข จากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เช่นเดียวกับแผนการสอน พร้อมทั้งได้ผ่านการนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย คำอ่านจำแนก และค่าความเที่ยงได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบเท่ากับ 0.83 จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลของการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนเท่ากับ 25.03 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.61 แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่าคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยในข้อ 1

2. นักเรียนเก่งที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนเก่งที่เรียนด้วยตนเอง โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเก่งที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนเท่ากับ 28.71 ซึ่งสูงกว่าคะแนนของกลุ่มนักเรียนเก่งที่เรียนด้วยตนเอง ที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.86 แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มเก่งของทั้งสองกลุ่มพบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยในข้อ 2

3. นักเรียนอ่อนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนอ่อนที่เรียนด้วยตนเอง โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนอ่อนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนเท่ากับ 22.68 ซึ่งสูงกว่านักเรียนอ่อนที่เรียนด้วยตนเองที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.55 แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอ่อนของทั้งสองกลุ่มพบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยในข้อ 3

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น มีประเด็นที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

ก. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง โดยพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองซึ่งสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่า การเรียนการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนให้สัมฤทธิ์ผลสูงกว่าในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนทำให้เกิดการเรียนรู้ในหลาย ๆ สถานะ คือ แทนที่จะต้องเรียนจากครูคนเดียวก็เปลี่ยนไปเรียนรู้จาก

แหล่งอื่น ๆ ด้วย เช่นเพื่อนนักเรียนด้วยกันเอง หรือจากอุปกรณ์การสอน นอกจากนี้ยังทำให้ นักเรียนมีความรู้แน่นขึ้นจากการที่ไปสอนนักเรียนคนอื่น หรือจากการที่มีเพื่อนมาช่วยทบทวนบทเรียนให้ แต่จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเองพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ พิสุทธิ พฤกษ์วัน ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีของนักเรียนเก่งและนักเรียนอ่อนที่สอนเสริมโดยเพื่อนนักเรียนกับที่ได้ รับการสอนเสริมโดยครูไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แต่ไม่ตรงกันกับ ผลการวิจัยของ ชารอน มิตเชล วูตัน (Sharon Mitchell Wooton 1984:2349-A) และ เอลิซาเบธ ดันคิน (Elizabeth Dunkin 1978:24-25) ซึ่งได้ทำการวิจัยและศึกษาเรื่องประสิทธิภาพ ในการเรียนการสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน และพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผล ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีอื่น

ข. จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนเก่งที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน กับที่เรียนด้วยตนเอง ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอน สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง และเมื่อพิจารณาค่าอัตราส่วนวิกฤต (t) ปรากฏว่า ค่า t ที่ได้จากการคำนวณมีค่าใกล้เคียงกับค่า t ในตาราง ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่าวิธีการสอนดังกล่าวเหมาะที่จะใช้กับนักเรียนเก่ง ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดของ วิแอล แอลเลน (V.L. Allen 1976) ที่ว่า นักเรียนผู้สอนจะได้เรียนรู้อีกครั้งหนึ่งในขณะทำการสอน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการทบทวนไปในตัว และในขณะทำการสอนก็อาจจะพบปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนผู้สอนจะรู้สึกภาคภูมิใจ (Pride) และรู้สึกว่าคุณได้ประสบความสำเร็จ (Accomplishment) ซึ่งนำมาสู่ทัศนคติที่ดีในการเรียนในที่สุด

ค. จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนอ่อนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอน กับที่เรียนด้วยตนเองปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง แสดงว่า วิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนทำให้สัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนอ่อนสูงขึ้น แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอ่อนทั้ง 2 กลุ่มพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มิลัม โรเบิร์ต เบเกอร์ (Milum Rober Baker 1982:409-A) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยบางท่านสนับสนุนให้ใช้วิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับนักเรียนที่มีปัญหาในด้านสติปัญญา

จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลของคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญนั้น อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญ ดังนี้

1. ระยะเวลาในการสอน ผู้วิจัยทำการทดลองสอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ แต่เนื่องจากการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนเป็นเทคนิคการสอนที่ยังไม่เป็นที่แพร่หลายนัก นักเรียนอาจไม่เข้าใจถึงวิธีการเรียนการสอนตลอดจนบทบาทหน้าที่ของตนดีพอ ประกอบกับระยะเวลาในการทดลองสอนเป็นเพียงระยะเวลาสั้น ๆ จึงอาจทำให้ผลการวิจัยไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

2. การเตรียมตัวสอนของนักเรียนผู้สอน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกนักเรียนผู้สอนโดยคำนึงถึงคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (อ.432) เทอมปลายเป็นหลัก แต่นักเรียนที่ได้คะแนนในการทดสอบสูงไม่ได้หมายความว่าจะมีทักษะในการสอนดีเสมอไป ประกอบกับนักเรียนผู้สอนไม่เคยผ่านการอบรมหรือฝึกฝนเกี่ยวกับวิธีการสอนมาก่อน และเมื่อสอนนักเรียนผู้เรียน นักเรียนผู้สอนก็เป็นผู้เลือกวิธีสอนด้วยตนเองทั้งสิ้น ด้วยสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ อาจทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเด่นชัดเท่าที่ควร

3. การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนผู้เรียน จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่านักเรียนแต่ละกลุ่มเรียนเร็วช้าต่างกันไป นอกจากนี้จะมีสาเหตุมาจากความสามารถในการสอนของนักเรียนผู้สอนที่ต่างกันไปแล้ว สิ่งที่น่าจะกล่าวถึงคือ การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนผู้เรียนในกลุ่มที่นักเรียนช่วยกันศึกษาค้นคว้า แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว และสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทำแบบฝึกหัดประกอบการเรียนแต่ละครั้งเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด ส่วนในกลุ่มที่นักเรียนทระวงอยู่แต่ความหมายของคำแต่ละคำ และคอยให้นักเรียนผู้สอนแปลเนื้อเรื่องตามบทเรียน ซึ่งนอกจากจะทำให้เรียนได้ช้าลงแล้ว ยังเป็นการรบกวนสมาธิของนักเรียนผู้สอนอีกด้วย

4. การจัดกลุ่มนักเรียนผู้สอนนักเรียนผู้เรียน ผู้วิจัยจัดกลุ่มนักเรียนโดยใช้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ (อ.432) เป็นเกณฑ์ โดยให้แต่ละกลุ่มมีนักเรียนเก่งและอ่อนคละกัน ในจำนวนใกล้เคียงกัน ทั้งนี้โดยไม่คำนึงถึงเพศ ลักษณะนิสัยของผู้สอน การยอมรับในตัวนักเรียนผู้สอนตลอดจนจำนวนนักเรียนผู้สอนต่อจำนวนนักเรียนผู้เรียน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ก็ผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตามจากการสังเกตของผู้วิจัยเอง พบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนที่เรียน โดยให้เพื่อนช่วยสอนดำเนินไปอย่างดีเพราะนักเรียนรู้สึกเป็นกันเอง หมดความกังวลใจ และ มีการปะทะสัมพันธ์ (Interaction) กันอย่างดีระหว่างนักเรียนในกลุ่ม นอกจากนี้ยังเป็น การฝึกให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในการเรียน และทำให้มีความสนใจในการเรียนสูง เนื่อง จากมีทัศนคติที่ดีในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลอเรน แพลงค์ เบอร์ลิน (Lorraine Plank Berlin 1979:638-A) ที่พบว่า การสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนทำให้เกิด การปะทะสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ เอ็ม เอ เอ เซลานี (M.A.A. Celani 1975:197-199) และโรนัลด์ เรย์ ชุก (Ronald Ray Shook 1981:200-A) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการ สื่อสารดีขึ้น ทั้งยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนดำเนินไปด้วยดี ดังที่ได้กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอแนะให้ครูสอนภาษาอังกฤษได้พิจารณาเอาวิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอน ไปทดลองใช้ และศึกษาผลในระยะยาวต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 เพื่อให้การเรียนการสอนอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูผู้สอนควรได้นำเอาวิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนมาทดลองใช้ในการสอนทักษะการอ่านให้แก่นักเรียน แต่เนื่องจากการเรียนการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนเป็นเทคนิคการสอนแบบใหม่ ดังนั้น เมื่อครูเลือกนักเรียนผู้สอน นักเรียนผู้เรียน รวมทั้งจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนเรียบร้อยแล้ว ในช่วงเวลาเรียน โดยเฉพาะในช่วงแรก ๆ ครูควรปฏิบัติดังนี้

ก. แนะนำระบบการเรียน (Introducing System) ซึ่งอาจทำได้โดยการแจกเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยเทคนิคดังกล่าว นอกจากนี้ครูควรแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนการสอน ตลอดจนแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดเกี่ยวกับการทดสอบ การให้คะแนน และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ

ข. กำหนดเวลาในการเรียนการสอน (Class Meeting) ครูควรกำหนดเวลาในการเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนได้ทราบถึงเวลาที่จะทำการเรียนการสอน หรือพบปะกันเป็นโอกาสพิเศษ ระหว่างนักเรียนในชั้น

ค. การจัดตารางเวลาเรียน (Scheduling) ซึ่งในที่นี้หมายถึงการกำหนด

ขอบเขต เนื้อหา และเวลาในการเรียนอย่างกว้าง ๆ เนื่องจากการเรียนการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนนั้น นักเรียนผู้สอนจะใช้วิธีการสอนของตนเอง และการเรียนการสอนก็ให้นักเรียนเรียนไปเองตามความสามารถของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม จึงอาจทำให้เรียนไปได้ช้ามากกว่าปกติ ครูจึงควรกำหนดเวลาเรียนมาให้อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเรียนทันกับเวลาที่มีอยู่

1.2 ครูควรพยายามปรับปรุงและพัฒนาทักษะการสอนของนักเรียนผู้สอนซึ่งอาจทำได้โดยสังเกตวิธีการสอนของนักเรียนผู้สอน ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุง เทคนิคการสอนให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น (Validated Tutoring Techniques) นอกจากนี้อาจให้มีการทดสอบนักเรียนผู้สอนก่อนการสอน (Pre-Testing of Tutees) หรือจัดโครงการอบรมหรือฝึกฝนเทคนิคการสอนให้แก่ นักเรียนผู้สอน

1.3 เพื่อให้การประเมินผลนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูควรทำบันทึกเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนทำ และสังเกตข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ควรให้มีการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนเป็นประจำ (Regular Assessment of Progress)

2. สำหรับผู้บริหารการศึกษา

2.1 ผู้บริหารควรจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการสอนอ่านเอาความภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เช่น วิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอน การเรียนด้วยตนเอง และเทคนิคการสอนอื่น ๆ ที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน

2.2 ควรส่งเสริมให้มีการนำเอาเทคนิคการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนไปใช้กับการสอนทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด การเขียน ตลอดจนนำไปใช้ในการสอนออกเสียง (Pronunciation) ศัพท์ (vocabulary) และโครงสร้าง (Structure) ภาษาอังกฤษ

3. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมึ้งงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนในด้านต่าง ๆ เช่น เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนระหว่างนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่ม กับที่เรียนแบบ 1:1 หรืออาจทำการวิจัย เรื่องขนาดและจำนวนนักเรียนต่อกลุ่ม สัดส่วนของนักเรียนผู้สอน:นักเรียนผู้เรียน ตลอดจนจัดการทดลองสอนแบบให้นักเรียนที่มีวิทยุติสูงกว่าเป็นผู้สอน (Cross-Age Tutoring) ทั้งนี้เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.2 ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีให้
เพื่อนช่วยสอนในระดับการศึกษาอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา หรืออุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบ
สัมฤทธิ์ผลในการเรียนในลักษณะเดียวกันกับงานวิจัยครั้งนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย